

környéki helységekbe, ahol háromnegyedük, köztük a gyermekek és sokan az idősek közül is túléltek a háborút (lásd a 21. fejezetet).

Az Eichmann ajánlatának megtételét követő két hétben a Mentőbizottság vezetői a „prominens” zsidók szállítmányának összeállításán dolgoztak, és a szükséges anyagiak előteremtésén fáradoztak. Ez egyáltalán nem bizonyult könnyűnek: az 5 millió svájci frankon felül vállalták, hogy a különszállítmányért fejenként 1000 dollárt fizetnek. A pénzforrások kiegészítésére a Mentőbizottság egy csoportja, amely Komoly Ottóból, Offenbach Sholem-ből, Brand Hansiból és Reichard Ernő mérnökből állt, kb. 150 helyet eladott gazdag zsidóknak és köztük kitért zsidóknak is, akik értékeik egy részét a magyarok kisajátítási intézkedéseinek dacára is bizottságba tudták helyezni.

A felkínált néhány helyért sok gazdag zsidó vetélkedett. (A bizottság irodáiban uralkodó zűrzavar a magyar rendőrség figyelmét is fölkelte, ezért sárga csillagos detektívekkel figyeltették az épületet.) Noha minden érintett nagy veszélynek volt kitéve, a kontingens betöltéséig folytak a tranzakciók. A szerencséseket a Columbus utcai táborba vitték, ahol más, a még nem likvidált vidéki gettókból kihozott, névleg prominens zsidók is csatlakoztak hozzájuk. Kiválasztásuk lényegében a Vaada és a Zsidó Tanács listái alapján történt, a deportálásokért felelős Wisliceny azonban olykor módosította ezeket a listákat. Freudiger kedvéért, aki megvesztegette őt, bevett a Budapestre szállítandó személyek közé mintegy 80 prominens ortodox zsidót különböző gettókból. Ezekon kívül a Zsidó Tanács több tagjának közeli rokonai is Budapesten találták magukat; az útra az SS adott melléjük biztonságos védőórizetet. A transzportba bevenni kívánt személyek elszállásolására további két tábort állítottak föl, az egyiket az Aréna utcai, a másikat a Bocskai úti zsinagógában.

A Vaada által összegyűjtött értéktárgyakat június 20-án három bóröndben adták át az SS-nek. Az átvevők egyike Kurt Becher SS-Obersturmbannführer volt, akit Kasztner később Eichmann „engedményeinek” értelmi szerzőjeként nevezett meg.

Az SS-nek átadott kincsek értékét soha senki nem állapította meg. Biss, akinek a feladata volt, hogy rendezze a számlát Becherrel, megpróbálta rávenni az SS-t, hogy érje be a valutával és az ékszerekkel. Becher azonban ezen túlmenő ellentételezéshez is ragaszkodott. A zsidó vezetők külföldi megbízottjaiktól származó dokumentumokat mutattak Bechernek arról, hogy Svájc-ból 30 traktort, Pozsony-ból két vagon birkabőrt tudnak az SS rendelkezésére bocsátani. Egyik tétel átadására sem került sor, kapott viszont Becher 15 tonna kávé, ami Budapesten volt raktáron.¹⁰⁰ Ezeknek az értékeknek, illetve árúknak az átadása után Kasztner kölcsönösen előnyös kapcsolatot alakított ki Becherrel, amely egészen a háború